

Nou capitalisme?

(Federico Mayor, Francisco Altemir, José Saramago, Roberto Savio, Mario Soares, José Vidal Beneyto)

La crisi financera torna a ser aquí, destrossant l'economia, trasbalsant les nostres vides. Durant l'última dècada les seves sacsejades han estat cada vegada més freqüents i dramàtiques. Àsia Oriental, l'Argentina, Turquia, el Brasil, Rússia, l'hecatombe de la Nova Economia, demostren que no es tracta d'accidents fortuïts de conjuntura que tenen lloc a la superfície de la vida econòmica, sinó que s'inscriuen en el cor mateix del sistema.

Aquestes ruptures que han acabat generant una contracció funesta de la vida econòmica actual, amb l'augment de l'atur i la generalització de la desigualtat, constaten la fallida del capitalisme financer i signifiquen l'anquilosi definitiva de l'ordre econòmic mundial en què vivim. Així doncs, cal una transformació radical.

En l'entrevista amb el president Bush, Durao Barroso, president de la Comissió Europea, ha declarat que aquesta crisi ha de conduir a “un nou ordre econòmic mundial”, la qual cosa és acceptable si aquest nou ordre s'orienta pels principis democràtics –que mai no s'havien d'haver abandonat– de la justícia, la llibertat, la igualtat i la solidaritat.

Les “lleis del mercat” han conduït a una situació caòtica que ha requerit un “rescat” de milers de milions de dòlars, de manera que, tal com s'ha resumit encertadament, “s'han privatitzat els guanys i s'han socialitzat les pèrdues”. Han trobat ajuda per als culpables i no pas per a les víctimes. És una ocasió històrica única per redefinir el sistema econòmic mundial a favor de la justícia social.

No hi havia diners per als fons de la sida, ni de l'alimentació mundial, etc., i ara ha resultat que, en un autèntic devessall financer, sí que hi havia fons perquè no s'acabin d'enfonsar les mateixes persones que, en afavorir excessivament les bombolles informàtiques i de la construcció, han enfonsat la bastida econòmica mundial de la “globalització”.

Per això és totalment desencertat que el president Sarkozy hagi parlat de fer tots aquests esforços a càrrec dels contribuents “per a un nou capitalisme”!... i que el president Bush, com era d'esperar, hi hagi afegit que cal salvaguardar “la llibertat de mercat” (sense que desapareguin els subsidis agrícoles!).

No: ara hem de ser “rescatats” els ciutadans, afavorint amb rapidesa i valentia la transició d'una economia de guerra a una economia de desenvolupament global, en què se superi aquesta vergonya col·lectiva d'inversió en armes de 3.000 milions de dòlars al dia, al mateix temps que moren de fam més de 60.000 persones. Una economia de desenvolupament que elimini l'explotació abusiva dels recursos naturals que té lloc actualment (petroli, gas, minerals, coltan, etc.) i en què s'apliquin normes vigilades per unes Nacions Unides refundades –que incloguin el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial “per a la reconstrucció i el desenvolupament” i l'Organització Mundial del Comerç, que no sigui un club privat de nacions, sinó una institució de l'ONU– que disposin dels mitjans personals, humans i tècnics necessaris per exercir la seva autoritat jurídica i ètica d'una manera eficaç.

Calen inversions en energies renovables, en la producció d'aliments (agricultura i aquicultura), en l'obtenció i la conducció d'aigua, en salut, en

educació, en habitatge, etc., perquè el “nou ordre econòmic” sigui, per fi, democràtic i beneficiï la gent. L’engany de la globalització i de l’economia de mercat s’ha d’acabar! La societat civil ja no serà un espectador resignat i, si cal, posarà de manifest tot el poder ciutadà que té avui gràcies a les tecnologies modernes de la comunicació.

“Nou capitalisme”? No!

Ha arribat el moment del canvi a escala pública i individual. Ha arribat el moment de la justícia.

Federico Mayor Zaragoza, Francisco Altemir, José Saramago, Roberto Savio, Mario Soares, José Vidal Beneyto